

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nejvyšší správní soud — Wykładnia art. 11 rozporządzenia (WE) Rady nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia (Dz.U. L 160, s. 80) oraz ogólnych zasad równego traktowania i niedyskryminacji — Wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę przysługującą przekazującemu, który ukończył co najmniej 55 lat, ale w chwili przekazania nie osiągnął normalnego wieku emerytalnego — Pojęcie normalnego wieku emerytalnego — Przepisy krajowe ustalające różny wiek emerytalny w zależności od płci oraz, w przypadku kobiet, liczby wychowanych dzieci

Sentencja

Nie jest zgodne z prawem Unii i jego ogólnymi zasadami równego traktowania i niedyskryminacji, że w zastosowaniu przepisów krajowego systemu emerytalnego danego państwa członkowskiego odnoszących się do wieku wymaganego do nabycia uprawnień do świadczeń emerytalnych „normalny wiek emerytalny” w rozumieniu art. 11 ust. 1 tiret drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 1257/1999 z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającego i uchylającego niektóre rozporządzenia został określony odmiennie w zależności od płci wnoszącego o wsparcie w przejściu na wcześniejszą emeryturę w rolnictwie, zaś w odniesieniu do wnioskodawców płci żeńskiej — w zależności od liczby wychowanych przez zainteresowaną osobę dzieci.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 21 marca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Buczek Automotive sp. z o.o., Rzeczypospolitej Polskiej

(Sprawa C-405/11 P) (¹)

(Odwołanie — Pomoc państwa — Restrukturyzacja polskiego hutnictwa żelaza i stali — Pojęcie pomocy państwa — Odzyskiwanie wiarygodności publicznoprawnych — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Kryterium prywatnego wierzyciela — Rozkład ciężaru dowodu — Granice kontroli sądowej)

(2013/C 156/11)

Język postępowania: polski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: A. Stobiecka-Kuik i T. Maxian Rusche, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Buczek Automotive sp. z o.o. (przedstawiciele: J. Jurczyk, radca prawny), Rzeczypospolita Polska (przedstawiciel: M. Krasnodębska-Tomkiel, pełnomocnik)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) z dnia 17 maja 2011 r. w sprawie T-1/08 Buczek Automotive przeciwko Komisji, w której Sąd stwierdził częściową nieważność decyzji Komisji 2008/344/WE z dnia 23 października 2007 r. w sprawie pomocy państwa C-23/06 (ex NN 35/06) udzielonej przez Polskę na rzecz producenta stali grupy Technologie Buczek (Dz.U. 2008, L 116, s. 26) — Kwalifikacja jako pomocy państwa niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości zadłużonego przedsiębiorstwa — Naruszenie prawa, jakiego dopuściła się Komisja stosując kryterium hipotetycznego wierzyciela prywatnego, a także przy rozkładzie ciężaru dowodu

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 3) Rzeczpospolita Polska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 311 z 22.10.2011.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Amsterdam — Niderlandy) — F.P. Jeldes, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold przeciwko Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

(Sprawa C-443/11) (¹)

(Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Artykuł 45 TFUE — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 71 — Atypowy całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — Rozporządzenie nr 883/2004 — Artykuł 65 — Prawo do świadczenia w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Odmowa wypłaty przez państwo ostatniego miejsca zatrudnienia — Dopuszczalność — Znaczenie wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie 1/85 Miethe — Przepisy przejściowe — Artykuł 87 ust. 8 — Pojęcie „sytuacja niezmiennona”)

(2013/C 156/12)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Amsterdam

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: F.P. Jeldes, M.A. Peeters i J.G.J. Arnold

Strona pozwana: Raad van bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Rechtbank Amsterdam — Wykładnia art. 45 TFUE, art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2), art. 71 rozporządzenia Rady (WE) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (Dz.U. L 149, s. 2) i art. 65 oraz art. 87 ust. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1) — Całkowicie bezrobotny pracownik przygraniczny — Prawo do świadczeń w państwie członkowskim miejsca zamieszkania — Pracownik, który zachował więzi osobiste i zawodowe w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia, w którym ma najlepsze szanse na reintegrację zawodową — Państwo członkowskie odmawiające, na podstawie ustawodawstwa krajowego i jedynie z powodu zamieszkiwania na terytorium innego państwa członkowskiego, przyznania temu pracownikowi świadczenia z tytułu bezrobocia

Sentencja

- 1) W następstwie wejścia w życie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 988/2009 z dnia 16 września 2009 r., przepisów art. 65 tego rozporządzenia nie należy interpretować w świetle wyroku Trybunału z dnia 12 czerwca 1986 r. w sprawie I/85 Miethle. W odniesieniu do całkowicie bezrobotnego pracownika przygranicznego, który zachował z państwem członkowskim swojego ostatniego miejsca zatrudnienia więzi osobiste i zawodowe tego rodzaju, że to właśnie w tym państwie ma on największe szanse na reintegrację zawodową, ów art. 65 należy interpretować w ten sposób, że pozwala on takiemu pracownikowi na dodatkowe oddanie się do dyspozycji służb zatrudnienia tego państwa członkowskiego nie w celu uzyskania w tym państwie zasiłku dla bezrobotnych, lecz wyłącznie w celu skorzystania z usług pomocy w przekwalifikowaniu.
- 2) Zasady dotyczące swobodnego przepływu pracowników, zawarte w szczególności w art. 45 TFUE, należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby państwo członkowskie ostatniego miejsca zatrudnienia odmawiało, zgodnie ze swoim prawem krajowym, całkowicie bezrobotnemu pracownikowi przygranicznemu, mającemu w tym państwie największe szanse na reintegrację zawodową, przyznania zasiłku dla bezrobotnych w oparciu o uzasadnienie, że pracownik ten nie zamieszkuje na jego terytorium, ponieważ zgodnie z przepisami art. 65 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, właściwym ustawodawstwem jest ustawodawstwo państwa członkowskiego miejsca zamieszkania.
- 3) Przepisy art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, mają zastosowanie do całkowicie bezrobotnych pracowników przygranicznych, którzy — biorąc pod uwagę więzi osobiste i zawodowe zachowane przez nich w państwie członkowskim ostatniego miejsca zatrudnienia — otrzymują od tego ostatniego państwa świadczenia z tytułu

bezrobocia na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 71 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 592/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 czerwca 2008 r.

Pojęcie „sytuacja niezmienną” w rozumieniu art. 87 ust. 8 rozporządzenia nr 883/2004, zmienionego rozporządzeniem nr 988/2009, należy oceniać w nawiązaniu do ustawodawstwa krajowego z zakresu zabezpieczenia społecznego. Do sądu krajowego należy zweryfikowanie, czy pracownicy tacy jak M.A. Peeters i J.G.J. Arnold spełniają określone w tym ustawodawstwie przesłanki ubiegania się o wznowienie wypłaty świadczeń z tytułu bezrobocia, które to świadczenia były im wypłacane na podstawie tego ustawodawstwa, zgodnie z art. 71 rozporządzenia nr 1408/71, w wersji zmienionej i uaktualnionej rozporządzeniem nr 118/97, zmienionego rozporządzeniem nr 592/2008.

(¹) Dz.U. C 355 z 3.12.2011

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 11 kwietnia 2013 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Hamburg — Niemcy) — Novartis Pharma GmbH przeciwko Apozyt GmbH

(Sprawa C-535/11) (¹)

(Odesłanie prejudycjalne — Rozporządzenie (WE) nr 726/2004 — Produkty lecznicze stosowane u ludzi — Procedura wydawania pozwoleń — Wymóg uzyskania pozwolenia — Pojęcie produktów leczniczych „wyprodukowanych” przez zastosowanie pewnych procesów biotechnologicznych określonych w pkt I załącznika do tego rozporządzenia — Operacja zmiany opakowania — Przeznaczony do iniekcji roztwór rozprowadzany we fiolkach jednorazowego użytku zawierających objętość roztworu leczniczego większą niż rzeczywistość wykorzystywana do celów leczenia — Zawartość takich fiolek umieszczona w części, na podstawie wystawionej przez lekarza recepty, w gotowych do użytku strzykawkach w ilości odpowiadającej przepisany dawkom, bez zmiany produktu leczniczego)

(2013/C 156/13)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Novartis Pharma GmbH

Strona pozwana: Apozyt GmbH